

ת"ד 266/01/16 - מדינת ישראל נגד גלית קורזניאק

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

31 אוגוסט 2016

ת"ד 266-01-16 מדינת ישראל נ'
קורזניאק

לפני כבוד השופט בכיר ישראל ויטלסון
מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד
נגד
גלית קורזניאק

הנאשמת

ע"י ב"כ עו"ד בר
מר דן

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה באחריות לגרם תאונת דרכים בנסיבות של: **אי מתן אפשרות להולך רגל לחצות במעבר חציה בבטחה וגרם חבלה של ממש**, עבירה בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 33(38) לפקודת התעבורה; וכן **בנהיגה בקלות ראש וגרם חבלה של ממש**, עבירה בניגוד לסעיף 2(62) בקשר עם סעיף 33(38) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום בתאריך 28/10/15 סמוך לשעה 16.25, נהגה הנאשמת ברכב טויוטה 51-590-32 ברח' מפרץ שלמה בחולון, כיוון מזרח-מערב, והתקרבה לבית מס' 88. בכיוון נסיעתה בצומת, מעבר חציה המסומן על פני הכביש ובסמוך אליו מוצבים תמרורי ג-7 וה-8. אותה עת, חצו את מעבר החציה יבננה ליכטנשטיין, ילדת 1937, עם נכדה ר.ל., יליד 2005, מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשמת.

כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל יבננה ליכטנשטיין חבלה של ממש (שברים מרוסקים בעצמות האגן, שברים בעצמות האף, קרע כיס שחן, אושפזה (28/10-4/11)), ובהמשך עברה תהליך שיקום. כמו כן, נחבל גם נכדה ר.ל.

על פי עובדות כתב האישום בהן הודתה הנאשמת, נהגה זו בקלות ראש בכך שלא נתנה תשומת ליבה לדרך, לא הבחינה בהולכות הרגל שהחלו לחצות את מעבר החציה, ופגעה בהן. ב"כ המאשימה טען לעונש, ציין כי הנאשמת נוהגת משנת 1991, לחובתה 27 ה.ק., ת.ד. מעבר רחוק. עתר לשל"צ, מאסר על תנאי, פסילה בפועל שלא תפחת מ-18 חודשים, פסילה על תנאי וקנס. וסמך עמדתו על חומרת העבירות, ובעיקר על התוצאות החמורות של התאונה המתבטאות בחבלות של ממש כמפורט בכתב האישום. הגיש לביהמ"ש פסיקה לעניין מתחם הענישה.

ב"כ הנאשמת ציין את העובדה כי הנאשמת לקחה אחריות לתאונה בהודמנות הראשונה, נסיבותיה האישיות של הנאשמת כאם ל-4 ילדים קטנים, אשר תלויים באימם. כמו כן, הנאשמת עובדת לפרנסתה ונזקקת לצורך כך לרישוינה. ב"כ הנאשמת ציין את הבעת הצער והחרטה של הנאשמת מקרות התאונה.

הנאשמת רצתה 60 ימי פסילה בתוק זה במסגרת פסילה מנהלית, לאור זאת עתרה להגנה להימנע מפסילה משמעותית נוספת ולהסתפק בענישה שהיא ברף הנמוך של מתחם הענישה. הגיש לביהמ"ש אסופת פסיקה לעניין מתחם הענישה.

מתחם הענישה:

בקביעת מתחם העונש ההולם, העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין העונש המוטל עליו. מדיניות הענישה אמורה גם להרתיע מפני בצוע עבירות נוספות, ולהעביר מסר ברור על מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי שהינו הגנה על שלמות הגוף והנפש, ביטחון הציבור ואי סיכון המשתמשים ובטיחות התנועה בדרכים. החובה המוטלת על נהג בהתקרב למעבר חציה, היא לתת זכות קדימה להולך הרגל המצוי בו ולאפשר לו להשלים את חצייתו בבטחה, לצורך כך על הנהג להאט את רכבו, אפילו עד כדי עצירה.

לעניין זה יפים דברי כבוד השופט חשין ב-בש"פ 7578/00 **שוויקי תחסינ נגד מדינת ישראל**:

"..מעבר חציה ככביש ממלכתי של הולך הרגל הוא, ורכב כי יתקרב לאותה ממלכה, חייב הוא לעצור, עד אם יעבור הולך הרגל בשלום את דרכו מעברו האחד של הכביש אל עברו האחר. נהג רכב הפוגע בהולך רגל בהלכו במעבר חציה, מחייב עצמו לכאורה במעשה רשלנות או במעשה רשלנות חמור, וכך, רכב הפוגע בהולך רגל, המצוי במעבר חציה, ייתן להעלות על הנוהג בו, כי עשה לכאורה מעשה רשלנות. הדבר כמו מדבר בעדו, שבעל הרכב פלש עם רכבו למקום, שאסור היה לו לבוא בו בלא היתר.."

כמו כן נקבע בפסקי דין רבים כי על בתי המשפט להילחם בתאונות הדרכים בדרך של ענישה מחמירה:

ב-ע"פ 2247/10 **שלום ימני נגד מדינת ישראל**, קבע בית המשפט העליון לעניין זה כהאי לישנא:

"רבות נאמר על נגע תאונות הדרכים, ההולך ופושט וקוטל בנו ללא רחם וללא הבחנה, ואשר בעטיו נגבה מחיר דמים נורא, אם בהרוגים, אם בחבולים בגופם ובפצועים בנפשם, ואם בדאבת יקיריהם. רבות נאמר, דומה כי מעט מדי נעשה, ומדי שנה בשנה מקפדים מאות אנשים את חייהם ואלפים רבים נפצעים. מערכת המשפט נתקלת בהרוגים ובפצועים של תאונות דרכים הן בתחום הפלילי והן בתחום האזרחי, ומדי שנה מוגשות בבתי המשפט לערכאותיהם השונות אלפי תביעות על נזקי גוף שנגרמו כתוצאה מתאונות דרכים. מקומן של בית המשפט במלחמת החורמה נגד תופעה קשה זו לא נפקד, ועליו להמשיך להירתם ולהרים תרומתו למען מאבק עיקש זה, בין היתר באמצעות הדגנה ענישה הולמת, אשר תסייע להגברת המודעות בדבר המהיר הכרוך בהפרת כללי התנהגות על הכביש."

על פי סעיף 33(38) לפקודת התעבורה, בין גרימת תאונת דרכים שתוצאתה חבלה של ממש, על בית המשפט להשית עונש פסילה שלא יפחת מ-3 חודשים. עונש מינימום זה מבטא את יחסו החד משמעי של המחוקק באשר לצורך לכבד את קדושת החיים ושלמות הגוף על ידי המשתמשים בדרך.

לעניין משמעות קביעת ענישת מינימום, בר-ע 530/84 בלהה שפר נ' מדינת ישראל, נאמר מפי כב' הנשיא שגר:

"בית המשפט מופקדים על קביעת נורמה עונשית בעניין תאונות הדרכים, שיש לה שוכן מרחייע..ייתכן שעונשי המינימום שנקבעו שם הם ביטוי לחרדה של המחוקק לאור התרבות של התאונות, שהרי אלמלא זאת לא היה נקבע עונש מינימום, שאינו מקובל בדרך כלל בדיני העונשין שלנו, פרט למקרים ספורים. אך חרדה זו של המחוקק גם צריכה להיות אחד מהשיקולים, המדריכים את בית המשפט כאשר הוא בא ליישם את העונשים לסוגיהם למקרה הקונקרטי שלפניו."

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשעה הנאשמת:

במקרה שלפני, הפרה הנאשמת את הכלל המורה לה לא להיכנס לצומת אלא אם כן יש בידה לסיים את חצייתה בבטחה, לה וליתר המשתמשים בדרך. כתוצאה מן הפגיעה, נפגע הערך החברתי פגיעה ממשית וקשה - כפי שעולה מחומרת החבלות שבהן נחבלה המעורבת.

טווח הענישה בתאונות שתוצאתן גרימת חבלה חמורה הינו פועל יוצא של חומרת הרשלנות, כמו גם חומרת הפגיעות שנגרמו והשלכותיהן על חיי הנפגעים.

מתוך הפסיקה, ניתן למצוא גורל דין ובהם ענישה מגוונת לעבירות דומות לאלה בהן הורשעה הנאשמת בתוק זה.

בת"ד 12485/08 **מדינת ישראל נ' דנוך** (מיום 28.2.11) נגזר עונש של 4 חודשי פסילה, במסגרת הסדר טיעון, בגין גרימת חבלה של ממש להולך רגל על מעבר חציה.

בת"ד 12852-12-10 **מדינת ישראל נ' אלבאחי** (מיום 24.12.12) נגזר עונש של 4 חודשי פסילה למי שפגע בהולך רגל במעבר חציה תוך שנקבעה קיומה של רשלנות תורמת להולך הרגל.

ברע"פ 6918/02 **אחיה נ' מדינת ישראל** (מיום 22.8.02) אושר עונש של פסילת רישיון נהיגה למשך 4.5 חודשים למי שגרם חבלות של ממש להולך רגל על מעבר החציה (שברים בכתף שמאל ובצלע שמאלית).

בת"ד (י-ם) 1436-01-14 **מדינת ישראל נ' עוואש** (מיום 28.4.14) נגזר עונש של 6 חודשי פסילה בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית למי שפגע אגב נסיעה לאחר בהולכת רגל וגרם לה חבלת ראש, שברים בצלעות, שברים בעצמות האגן וביד ימין.

בת"ד 2914/07 **מדינת ישראל נ' שמעונב** עונש בן 6 חודשי פסילה נגזר גם על מי שפגע בהולכת רגל על מעבר החציה וגרם לה חבלות של ממש בדמות שבר מרוסק בכתף ושבר בברך ((מיום 22.6.09)

ברע"פ (ת"א) 10576-12-10 **רודקוביץ נ' מדינת ישראל** (מיום 23.12.10) נדון ערעורו של מי שפגע בהולכת רגל באופן חמור. בית המשפט לתעבורה גזר על נאשם זה עונש של 18 חודשי פסילה, ואילו ערכאת הערעור הפחיתה את עונש הפסילה והעמידה אותו על 8 חודשי פסילה בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית.

בתד (י-ם) 4062-12-10 **מדינת ישראל נ' אחמד סוואחרה**, נגזרו **8 חודשי פסילה** על נאשם שהורשע בעבירות של רשלנות, אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים את החציה בבטחה במעבר חציה, גרם נזק, גרם חבלה של ממש ואי האטה ליד מעבר חציה, וכתוצאה מכך נגרמו למעורבת מספר שברים בפלג גופה השמאלי, אשר הצריכו אשפוז ממושך לצורך טיפול ושיקום בביהמ"ש שערך צדק ובהמ"ח הרצוג, ועל פי עדותה של המעורבת היא סובלת עד היום מהחבלות בתנועת ידה הימנית. ערעור הנאשם נדחה בבית המשפט המחוזי (עפ"ת 11-1192-2100אחרה נ' מ").

ברע"פ 33756-02-13 **אמין טאהא נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) (07.03.13), נדחה ערעור על גזר דינו של ביהמ"ש לתעבורה בתל אביב, אשר השית עונש של מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים ופסילת רישיון הנהיגה למשך 7 שנים, על נאשם שפגע פגיעה קשה מאוד בהולכת רגל במעבר חציה. עפ"ת 36004-02-14 **חנן סטיויר נ' מ"י, הש' ט. חיימוביץ, 9.6.14** (רשלנות, מעבר חציה, להולך הרגל נגרמו חבלות של ממש). בית המשפט דחה את הערעור על קולת העונש (הוטל עונש של 45 ימי פסילה, על אף היותו חריג, אך הבדיל שעות השל"צ מ-300 ל-400).

ברע"פ 36094-10-11 **מדינת ישראל נ' מדינת ישראל** (מיום 23.1.12) נדונה תאונת דרכים שגרמה לפגיעה ב-3 הולכות רגל וגרמה להן חבלות של ממש. באותו מקרה גזרה הערכאה הראשונה עונש של 5 שנות פסילה אך בערעור העומד עונש הפסילה על 11 חודשים.

לאור האמור לעיל ובהעדר נסיבות חריגות, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בעבירות של נהיגה בקלות ראש ואי מתן אפשרות חציה בבטחה להולך רגל, שבעטיין נגרמו חבלות של ממש ברמת חומרה דוגמת זו שבענייננו, הוא פסילה הנהג בין 4 חודשים ועד 18 חודשים.

קביעת העונש במקרה דנן:

בהתאם לעקרונות הבניים שיקול הדעת השיפוטי, כפי שנקבעו בתיוקן מס' 113 לחוק העונשין, ככלל העונש נקבע בהתאם לעיקרון ה"הלימה", היינו מציאת היחס ההולם בין העונש לנסיבות ביצוע העבירה, ובהם בראש וראשונה אל מידת "אשמו" של הנאשם.

אשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה ומידת האשם של הנאשמת, לפי עובדות כתב האישום בהן הודתה הנאשמת, בכיוון נסיעתה מעבר חציה להולכי רגל, הנראה היטב לעין. ובסמוך אליו, מוצבים תמרורי ג-7 וה-8. המחייב את הנאשמת ליתן זכות קדימה להולכי הרגל המגיעים למעבר החציה, והמסמן אף את קיומו של מעבר חציה במקום.

הנאשמת הוודתה בכך שנהגה את רכבה ברשלנות, לא שמה לב לדרך, לא הבחינה בהולכת הרגל. בהיתן עובדות אלה, בהן הודתה הנאשמת, אני קובע כי הנאשמת התרשלה ולא שמה ליבה אל הדרך כאשר התקרבה למעבר החציה. ומכאן, המסקנה המתחייבת היא, כי דרגת הרשלנות שהפגינה הנאשמת אף היא במדרג הבינוני-גבוה.

אשר לעונש המתאים לנאשמת בהן מתחם העונש ההולם, ונסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40(יא) לחוק העונשין, בגזירת העונש המתאים לנאשם, יש להתחשב בנסיבותיו האישיות המיוחדות של הנאשם, שבכוחן להשפיע על גזירת העונש בתוך המתחם.

הנאשמת נשואה, אמה ל-4 ילדים, הנאשמת הודתה בהודמנות הראשונה וחסכה מזמנו של בית המשפט, לדברי הסניגור, ילידה תלויים בה לצורך יידיות, כמו כן ציין הסניגור כי בעלה של הנאשמת עובד שעות ארוכות וכי עובדות נפגעה בעקבות המקרה.

לאחר ששמעתי את הצדדים וטיעוניהם, לאחר ששקלתי את האינטרס של הנאשמת באשמה, החלטתי למוזר על הנאשמת העונשים כדלקמן:

- קנס בסך 2500 ש"ח.** הקנס ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים שמוחזרים לאותו פסקי דין משפטי. מיום תשלום הקנס לתשלום מיד.
- פסילה בפועל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 11 חודשים.** הפסילה תחל לא יאוחר מיום 01.11.16, וזאת בניכוי הפסילה המנהלית של 60 יום אותם ריצתה בתוק זה.
- פסילה על תנאי מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, למשך 6 חודשים וזאת למשך שלוש שבוע.**
- הנאשמת תחל בפיקוח נוסף במסגרתו תהיה חייבת לשלם 10,000 ש"ח לחודש 3 חודשים.**

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ז אב תשע"ו, 31 אוגוסט 2016, במעמד
הנוכחים.